

opusdei.org

Să-L cunoști și să te cunoști (X): Isus este foarte aproape

Sfântul Josemaría vorbea despre un „quid divinum”, ceva divin, de descoperit în jurul nostru, în treburile de care ne ocupăm. Pentru noi se deschide astfel o nouă dimensiune, care ne permite să împărțim totul cu Dumnezeu.

07.08.2021

„Văd din ce în ce mai clar în ce măsură Isus este alături de mine în

orice moment; v-aș putea povesti destule detalii atât de mărunte, dar constante în același timp, care nu mă mai surprind, eu îi mulțumesc pentru aceasta și le aștept mereu” [1]. Aceste rânduri scoase dintr-o scrisoare a fericitei Guadalupe, trebuie că i-au oferit, în simplitatea ei, o mare bucurie destinatarului lor, sfântului Josemaría. Deși Guadalupe nu făcea parte din Opus Dei decât de șase ani, aceste rânduri arată că viața sa de pietate viza, cu siguranță, să faciliteze o prezență neîntreruptă a lui Dumnezeu, pentru „a face din viața noastră curentă o rugăciune continuă” [2].

Doctrina este evanghelică. Isus li s-a adresat discipolilor săi în diverse feluri pentru a sublinia „necesitatea pentru ei să se roage mereu fără să se descurajeze” (Lc 18,1). Îl vedem adesea adresându-se Tatălui său în timpul zilei, de exemplu în fața mormântului lui Lazăr (cf. In

11,41-42) sau la întoarcerea apostolilor, foarte veseli după prima lor misiune (cf. Mt 11,25-26). Odată înviat, Domnul se apropie de discipolii săi în circumstanțe variate: când aceștia se îndepărtează copleșiți de tristețe, pe drumul spre Emaus; când rămân înfricoșați în Cenacol; când își reiau munca pe marea din Galileea... Chiar în momentul în care, pregătindu-se să se întoarcă la Tatăl Său, Isus i-a asigurat: „Iar eu voi fi cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii” (Mt 28,20).

Primii creștini erau foarte conștienți de această proximitate. Ei au învățat să facă totul pentru gloria lui Dumnezeu, după cum scria sfântul Paul romanilor: „Dacă trăim, pentru Domnul trăim; dacă murim, pentru Domnul murim. Astfel, în viața noastră ca și în moarte, Domnului aparținem” (Rom 14,8; cf. 1 Co 10,31). Ce se întâmplă cu noi? Într-o lume în viteză, ca a noastră, cu atât de multe

lucruri de făcut mereu, termene de ținut, agitație și zgomot, este posibil să avem constant „conversație în cer”? [3].

Motivul cel bun

Unele conversații sunt silențioase, ca atunci când doi prieteni se plimbă, sau îndrăgostiții se privesc în ochi. Ei nu au nevoie de cuvinte pentru a-și împărtăși sentimentele inimii. Totuși, nicio conversație nu este posibilă dacă nu i se acordă atenție celui care este în fața ta. Telefoanele mobile au introdus în viața noastră ciudatul fenomen de a putea dialoga cu cineva, continuând poate alte conversații.

Dialogul cu Dumnezeu, despre care este vorba aici, are strânse legături cu atenția. O atenție care nu exclude nimic, pentru că noi Îl putem descoperi pe Dumnezeu în multe circumstanțe sau activități care, la

prima vedere, nu au nimic de a face cu El. Așa era cu cioplitorii în piatră care văd în piatra pe care o modelau lucruri la fel de diferite ca: servitudinea muncii manuale, hrana familiilor lor, ori splendoarea unei catedrale. De aceea sfântul Josemaría vorbea despre necesitatea „de a exersa virtuțile teologale și cardinale în lume pentru a ajunge astfel să fim suflete contemplative” [4]. Nu este vorba să acționăm convenabil dar și să acționăm pentru un bun motiv, în caz că încercăm să-l iubim și să-l servim pe Dumnezeu. Atunci este posibilă prezența Duhului Sfânt în sufletul nostru, El care îl însuflețește prin virtuțile teologale. Astfel, în orice și una de lucruri de făcut în fiecare zi, rămânem atenți la Dumnezeu și ne hrănim conversația cu El.

Mergând la muncă dimineața, sau trezindu-ne pentru a asista la un curs, ducându-ne copiii la școală, sau

așteptând un client, ne putem întreba: *Ce sunt pe cale să fac? Ce mă determină să fac bine acest lucru?* Răspunsul imediat va fi mai mult sau mai puțin profund dar, oricare ar fi, acesta va fi un bun prilej pentru a adăuga: *Mulțumesc, Doamne, că te bazezi pe mine. Aș vrea să te servesc prin această activitate și să fac prezentă în lumea aceasta lumina și bucuria ta.* Atunci munca noastră se va naște din iubire, va exprima iubirea și se va dispune iubirii [5].

Să privim cu ochii lui Dumnezeu

„Există atâtea probleme pe care le-am putea enumera dar, care, nu pot fi rezolvate toate, dacă Dumnezeu nu este plasat în centru, dacă Dumnezeu nu devine din nou vizibil în lume, dacă el nu devine determinant în viața noastră și dacă nu intră, de asemenea, prin noi în mod determinant în lume” [6]. Să fii

contemplativ în mijlocul lumii înseamnă că Dumnezeu ocupă centrul existenței noastre, că El este pivotul în jurul căruia trebuie să se rotească totul. În alți termeni, că El este comoara în care inima noastră rămâne ancorată, căci restul nu ne interesează decât în măsura în care acesta ne unește cu El (cf. Mt 6,21).

Privind totul cu ochii credinței și descoperind iubirea lui Dumnezeu în viața noastră nu înseamnă că încetează a ne afecta contrarietățile: oboseala, contratimpul, o durere de cap, durerile pe care ni le-ar putea provoca alții... Toate acestea nu vor dispărea. Ceea ce se întâmplă este că vom fi capabili, dacă trăim centrați pe Dumnezeu, să ne unim aceste realități cu crucea lui Cristos, unde ele își vor găsi sensul, în slujba mântuirii. O umilință se poate transforma într-o rugăciune dacă ea ne servește să ne unim cu Isus, devenind astfel o ocazie de

purificare. La fel este cu o boală sau un eșec profesional. În toate acestea îl putem întâlni pe Dumnezeu, Domnul puterilor, și în toate putem fi siguri că Dumnezeu deschide mereu posibilități pentru viitor, deoarece „când oamenii Îl iubesc pe Dumnezeu, El însuși face totul pentru a contribui la binele lor, pentru că ei sunt chemați după scopul iubirii Sale” (Rom 8,28). Chiar și un mic contratimp, ca un ambuteiaj la întoarcerea acasă, poate fi rugăciune, dacă vedem în aceasta ocazia de a ne încredința timpul în mâinile lui Dumnezeu... și să ne rugăm pentru cei care sunt în situația noastră... Pentru a atinge contemplarea în viața cotidiană, nu trebuie să așteptăm nimic extraordinar. „Deseori suntem tentați să credem că sfințenia nu este rezervată decât celor care au posibilitatea să se distanțeze de ocupațiile banale, ca să se dedice mult timp rugăciunii. Nu este așa.

Toți suntem chemați să fim sfinți, trăind cu iubire și oferind o mărturie personală în ocupațiile noastre cotidiene, acolo unde se află fiecare” [7]. Grație unei priviri de credință, viața noastră întreagă poate deveni, prin caritate, o conversație neîntreruptă cu Dumnezeu. O privire care ne permite să trăim cu un realism profund și care ne face să descoperim *a patra dimensiune, quid divinum*, a acelui „ceva divin” care se găsește prezent în întreaga realitate.

Cazanul și conexiunea

„Când omul este ocupat în întregime cu lumea sa, cu lucrurile materiale, cu ceea ce poate face, cu tot ceea ce poate realiza pentru a cunoaște succesul, [...] atunci, capacitatea sa de percepere a lui Dumnezeu slăbește, organul care îl percepe pe Dumnezeu dispare, devine incapabil de a vedea și insensibil. El nu mai percepe divinul, căci organul

corespunzător din el a secat, nu este dezvoltat” [8]. Să-L cunoști este la fel de adevărat: este posibil să cultivi capacitate de a privi realitatea cu ochii credinței. Noi o facem în primul rând, cerând această lumină, ca apostolii: „Mărește-ne credința!” (Lc 17,5) Noi o facem încă, oprindu-ne în timpul zilei pentru a ne plasa viața în fața Domnului. Astfel, chiar dacă ea ar trebui să ocupe întreaga zi, „viața noastră de rugăciune trebuie să se bazeze în plus pe câteva momente pe care le vom consacra zilnic conversației cu Dumnezeu” [9]. În definitiv, pentru a ne fixa de obicei atenția asupra lui Dumnezeu, avem nevoie de a consacra câteva momente să ne ocupăm *exclusiv* de El.

Într-o zi, sfântul Josemaría a ilustrat această nevoie prin exemplul încălzirii într-o casă: „Dacă avem un radiator, înseamnă că există o instalație de încălzire. Dar interiorul

nu se va încălzi decât dacă este încălzit cazanul... Avem deci nevoie de un radiator în orice moment, iar în plus cazanul foarte fierbinte... De acord? Momentele de rugăciune, bine făcute, sunt cazanul. În plus, radiatorul în fiecare clipă, în fiecare cameră, în fiecare colț, în fiecare sarcină: prezența lui Dumnezeu” [10]. Cazanul este la fel de important ca radiatoarele. Ca să ne umple întreaga zi căldura lui Dumnezeu, avem nevoie să consacram anumite momente, care să aprindă și să alimenteze focul iubirii în inima noastră.

O altă imagine utilă este cea a conexiunii la internet. Am fost deseori martorii eforturilor depuse de unii pentru a găsi o acoperire, când pleacă în excursie ori petrec un sfârșit de săptămână la țară. De asemenea, avem grijă să ne activăm *wifi-ul* pe telefonul mobil, sperând că se va conecta îndată ce va repera o

rețea cunoscută. Dar, telefonul deschis pentru a primi semnalul nu înseamnă că îl și avem automat, sau că primim tot felul de mesaje. Semnalul ajunge de-a lungul întregii zile, dacă ne apropiem de o rețea sau alta, iar mesajele ne parvin dacă cineva ni le trimite. Facem ce putem activându-ne telefonul, pentru a aștepta apoi sosirea mesajelor.

În mod analog, în momentele noastre de rugăciune, ne activăm *wifi-ul* sufletului nostru; noi îi spunem Domnului: „Vorbește, Doamne, servitorul tău te ascultă” (1 Sam 3,9). Uneori ne va vorbi în aceste momente; altă dată îi recunoaștem vocea în o mie și una de peripeții ale zilei. În toate cazurile, aceste momente de rugăciune sunt o bună ocazie pentru a încredința în mâinile sale ceea ce urmează să facem, chiar dacă în momentul realizării lor nu ne ridicăm ochii spre Dumnezeu. Pe lângă aceasta, să fi consacrat în

exclusivitate un timp lui Dumnezeu este cea mai bună probă că efectiv dorim să-l ascultăm. Deci, spre deosebire de ceea ce se întâmplă cu telefonul, să-ți deschizi inima nu este o achiziție permanentă, făcută o dată pentru totdeauna; trebuie să-ți faci zilnic timp să-l ascuți pe Dumnezeu, pentru că „în momentul prezent Îl întâlnim, nici ieri, nici mâine, ci azi: «Astăzi, dacă auziți vocea Sa, nu vă împietriți inimile» (Ps 95,7-8)” [11]. Dacă perseverăm în acest efort cotidian, Dumnezeu ne va putea acorda o minunată facilitare pentru a ne trăi ziua în prezența sa. Alte ori, sarcina va deveni mai dificilă. Dar, în toate cazurile, vom obține din aceste momente o forță și o speranță abundente, pentru a ne continua în bucurie lupta cotidiană, efortul pentru a aprinde focul sau a deschide conexiunea.

În tot ce se întâmplă

Sunt foarte cunoscute următoarele idei ale sfântului Josemaría cu prilejul *predicii despre campusul* Universității din Navarra: „acolo unde sunt frații voștri oamenii, acolo unde sunt aspirațiile voastre, munca voastră, iubirile voastre, acolo este locul întâlnirii voastre zilnice cu Cristos. Acolo, în mijlocul lucrurilor materiale de pe pământ, trebuie să ne sfînțim, slujindu-L pe Domnul și pe toți oamenii.” [12]. Apoi, a adăugat îndată: „Într-un laborator, în sala de operații a unui spital, în cazarmă, la catedra de la universitate, în fabrică, în atelier, la câmp, în căminul familiei și în toată imensa panoramă a muncii, Domnul ne așteaptă în fiecare zi” [13].

Dumnezeu ne așteaptă în cele o mie și una de activități ale zilei, pentru a se întreține cu noi într-un colocviu fermecător și pentru a duce la bun sfârșit misiunea în această lume. Dar,

cum trebuie să înțelegem aceste idei și să le punem în practică?

Dumnezeu ne așteaptă zilnic pentru a discuta cu calm despre tot ce ne umple viața, așa cum o mamă sau un tată ascultă povestioarele copilului său. Un copil povestește ce i s-a întâmplat la școală, practic, în timp real. S-ar spune că el vrea să exprime cât mai bine posibil ceea ce a trăit, aducând cu forță, în detaliu, cele mai ne semnificative amănunte. Părinții săi îl ascultă și îi pun întrebări despre aceasta sau aceea, despre ce a spus un alt copil...

La fel, tot ceea ce ni se întâmplă Îl interesează pe Dumnezeu și, spre deosebire de părinții din această lume, El nu obosește niciodată să ne asculte, nici să se obișnuiască cu ceea ce Îi spunem. Mai degrabă noi obosim să ne adresăm Lui, să-I căutăm prezența. Totuși, dacă ne hrănim această dorință, „totul –

persoane, lucruri sau muncă – ne furnizează ocazia și subiectul unei conversații continue cu Domnul” [14]. Totul poate deveni un subiect de conversație pentru a ne adresa lui Dumnezeu. Putem împărtăși totul cu El, absolut totul.

În afară de aceasta, Dumnezeu ne așteaptă în munca noastră pentru a-Și urma opera de mântuire a lumii, adică pentru a continua să atragă lumea la El. Nu este vorba de a juxtapune activități pioase alături de munca noastră cotidiană, ci de a încerca să aducem la Dumnezeu toate mediile din lume: familia, politica, cultura, sportul... totul. Pentru acest fapt, avem nevoie, în primul rând să-I descoperim prezența pretutindeni. Este vorba, în definitiv, să ne vedem munca precum un dar al lui Dumnezeu, ca maniera concretă de a pune în practică porunca Sa de a cultiva pământul și de a avea grijă de el și să

anunțăm vestea cea bună, deoarece Dumnezeu ne iubește și ne oferă iubirea Sa. Pornind de la această descoperire, vom face ca toate acțiunile noastre să devină un serviciu pentru ceilalți, o iubire asemenea cu cea pe care ne-o poartă Domnul și ne-o oferă zilnic la fiecare liturghie. Tot așa, unindu-ne toate acțiunile noastre cu sacrificiul lui Cristos, realizăm pe deplin misiunea pe care Domnul a dorit mult să ne-o încredințeze, înainte de a se întoarce la Tatăl său (cf. In 20,21).

Într-o întrevvedere acordată de Prelatul Opus Dei, cu puțin timp înainte de beatificarea Guadalupei Ortiz de Landázuri, cineva l-a întrebat despre *formula de sfințenie* a acestei femei. El a rezumat-o în câteva cuvinte: „Sfințenia nu constă să ajungi la sfârșitul vieții fiind

perfect, ca îngerii, ci să atingi plenitudinea iubirii. După cum spunea sfântul Josemaría, este vorba să lupți pentru a transforma munca, viața obișnuită într-o întâlnire personală cu Isus Cristos și în serviciul celorlalți” [15] Formula sfințeniei înseamnă deci: ca totul să răspundă la o aceeași motivație și să urmărească aceeași finalitate: să trăiești cu Cristos în mijlocul lumii, aducând cu el lumea la Tatăl. Ceea ce este posibil, pentru că Isus este foarte aproape.

[1] Fericita Guadalupe Ortiz de Landázuri, Scrisoare către Sfântul Josemaría, 1 aprilie 1946.

[2] Sf. Josemaría, Scrisoare, 24 martie 1930.

[3] Sf. Josemaría, *Prietenii lui Dumnezeu*, nr. 300.

[4] Sf. Josemaría, *Scrisoare*, 8 decembrie 1949, nr. 26.

[5] Cf. Sf. Josemaría, *E Cristos care trece*, nr. 48.

[6] Papa Benedict al XVI-lea, *Omilie*, 7 noiembrie 2006.

[7] Papa Francisc, *Exhort. ap. Gaudete et exultate*, nr. 14.

[8] Papa Benedict al XVI-lea, 7 noiembrie 2006.

[9] Sf. Josemaría, *E Cristos care trece*, nr. 119.

[10] Sf. Josemaría, *Note luate de o meditație*, 28 septembrie 1973.

[11] *Catehismul Bisericii Catolice*, nr. 2659.

[12] Sf. Josemaría, *Convorbirii*, nr. 113.

[13] *Ibid.*, nr. 114.

[14] Sf. Josemaría, Scrisoare, 11 martie 1940, nr. 15.

[15] Mgr Fernando Ocáriz, Interviu, 13 mai 2019.

Lucas Buch

.....

pdf | document generat automat din
<https://opusdei.org/ro-ro/article/sa-l-cunosti-si-sa-te-cunosti-x-isus-este-foarte-a/> (04.04.2025)